

BUTLLETÍ

D'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA DE PARIS

Octubre-novembre del 1953.-

Numero 5.-

S U M A R I

Record i esperança.....	Pag. 2.
Degeneracio col.lectiva.....	Pag. 4
Sols !.....	Pag. 6
Necessitat de la unio per Joan Coll.....	Pag. 7
Notes del Consell Departamental.....	Pag. 3

Editat pel Consell Departamental del Sena d'E.R.de C. - 5 Fg.Poissonnière - PARIS

Altra vegada la tardor ens porta la tristesa dels dies curts i tristos. Però a l'ensens sembla com si aquesta tristesa no fós altra cosa que el record punyent d'aquell octubre del 1940 que vegé l'assassinat, als glacis del Castell de Munjuic, del nostre President Companys.

Els anys han anat passant i enlloc de portar-nos la pau i la llibertat la tenció internacional ha permès la continuació a casa nostra d'un règim d'oprobri, per vergonya de tots aquells Països que de lluitar contra el feixisme i per la instauració, arreu del món dels principis de llibertat individual i de respecte al dret dels pobles a disposar lliurement de llurs destins.

El nostre homenatge, el record de tots els dies envers els martirs de Catalunya i dels països que amb ella lluitaren pel triomf del dret, el simbolitzem en la figura generosa de Lluís Companys.

Els nostres enemics, abatent el President de Catalunya, volien fer desaparèixer tot el que ell i ella significaven. I enlloc d'això avui dia veiem una florida meravellosa de la voluntat nacional catalana: florida que s'intensifica enmig de les privacions i dels perills: florida que sorgeix en aquest jardí polític que és i ha estat sempre la nostra Catalunya i que fa vibrar amb una passió que recorda les grans explosions d'entusiasme que evocaven els Presidents Macià i Companys, tota la joventut, tots aquest joves de 18 a vint-i-cinc anys que superant els aconteixements de la guerra civil, pensen que cal lluitar i que cal vencer per a permetre la persistència de Catalunya i la seva integració en el concert dels pobles lliures.

Aquest entusiasme d'aquells que amb menys possibilitats que nosaltres continuen, dia rera dia, el combat que velles generacions iniciaren a finals del segle passat, ens esperona encara més en la nostra voluntat de continuar treballant, a l'exterior del territori nacional, per a fer conèixer a uns i altres la realitat catalana i el desig de llibertat dels nostres pobles.

Ja sabem que el camí que mena vers la victòria està plé de dificultats; ja sabem que molts de nosaltres quedarem en el camí abans d'arribar-hi. Son tants i tants els que ja han caigut que la llista que podríem donar-ne seria gairebé inacabable però el sacrifici de tants de catalans el fet que hagin volgut sacrificar tot el millor d'ells mateixos per a que Catalunya visqui, farà que aquesta sang vessada sigui la llevor que faci fructificar la collita de les aspiracions nacionals i socials del nostre poble.

Volem avui que 's dia de dolor per a nosaltres, a l'ensens que retem homenatge a la memòria del President Companys, acompanyar en aquest homenatge la figura d'un estimat amic que acaba d'abandonar-nos Joan Coll, Vice-President de la nostra Departamental morí a París, el dia 15 d'Octubre, el mateix dia en què 13 anys abans el seu mestre i guia queia, el cos foradat per les bales del piquet d'execució franquista.

Tots aquells que han conegut Joan Coll recordaran la seva voluntat de lluita i el sacrifici continuat que sempre feu per Catalunya,

i per les aspiracions socials dels militants d'Esquerra Republicana de Catalunya. Nosaltres fent-nos intèrprets no solament de la Departament tal sinó del Partit tot senser diem avui a Joan Coll: " Descansa en pau estimat amic. Nosaltres continuarem el treball que tots els que heu caigut per la Pàtria vareu començar".

I així el dia del triomf, el dia en que les banderes sang i or flamejaran lliurement sota el cel blau de Catalunya, tots els catalans dignes d'aquest nom vindran a inclinar-se davant de la despulla dels nostres màrtirs com un homenatge suprem a llur sacrifici.

NOTES

* El Consell Departamental del Sena d' E.R. de C. prega a totes les Departamentals establertes a França i arreu del món, vulguin enviar-nos adresses de militants del Partit a fi de poder -los-hi enviar el nostre Butlletí.

* El dia 12 de Juliol tingué lloc l'Assamblea General Ordinària de la Departamental del Sena de l' E. R. de C. elegint-se el nou Consell Directiu quedant constituït com segueix:

President: Narcís Suñer - Vice-President : Joan Coll - Secretari : Lluís Gausachs - Vice- Secretari : Manel Ferré - Tresorers + Anadeu - Andreu - Vocals : Josep Santos i Josep Farré: Josep Sans i Miquel Sanchez i Joan Laforga.

Recordem a tots els nostros militants i amics que la nostra permanència està oberta totes les tardes de tres a sis, al cinqué pis del no. 5 rue du Faubourg Poissonnière . Paris 9.

* Els militants que es trobin en descobert de pagament poden efectuar aquest a la nostra permanència.

Hom diria que ^{el} món sofreix en la seva qüasi totalitat aquest fleu humà. Sortosament l'existència d'una minoria vigorosa, plena de fe en l'avenir i per la qual el mot dignitat encara compta en les relacions humanes, siguin individuals ó col·lectives, ens fa tenir confiança, creient que el triomf final serà obtingut.

Per una part del món actual l'únic que compta són els diners, que de fet són la causa de totes les malvestats humanes; avui tot és a vendre i a comprar i el mot dignitat sembla que no compta per a res.

Si en volem una prova palesa d'aquesta degeneració col·lectiva - la trobarem en el tractat militar que acaba de signar els Estats Units d'Amèrica i el butxi d'Espanya.

D'un costat hi ha els que tenen massa dolars per a comprar tot el que necessiten sigui legal o producte d'un robatori. De l'altre costat un lladre i assassí que ha pres un país i que creu que és seu, i ven aquest territori en petites quantitats mitjançant dolars; el més greu és que incorpora en la venda els fills del país com en temps de l'esclavatge.

Com pot veure's aquest tripijous comercials o de conveniència no són altra cosa que un tracte repugnant entre gent que un Codi Penal Internacional hauria de castigar.

Que Franco hagi signat sense vergonya no ens estranya; quan es porta a la conciancia milers d'assassinats ja no s'en té per a res de vergonya; el que ens estranya però, es que els Estats Units d'Amèrica hagin escollit un tal aliat sense avergonyir-se'n.

No ens ha sorpres la signatura el pacte. Es negociava feia molt temps i no hi havia dubte que un dia o altra s'hi arribaria.

Franco necessitava diners i els Estats Units per rahons que un altre dia comentarem, no han tingut inconvenient en fer-se solidaris de l'indecència que aquest pacte representa.

Hem de protestar-ne? Naturalment que sí; nosaltres no podem admetre aquests contubernis de mala llei, encara que la nostra protesta pugui ésser platónica pel moment.

El poble, lliure, no donarà mai valor a aquest pacte i al rompre les seves cadenes, el pacte quedarà també trencat.

Els americans haurien de donar-se compte d'aquesta realitat, ells que sempre parlan de la democràcia per damunt de tot; naturalment que el tractat es entre Amèrica d'un costat i Franco de l'altre, el poble espanyol no hi té cap intervenció i per tant no l'obliga.

Al mateix temps tot tractat ha d'esser ratificat pel seu respectiu parlament i a Espanya no hi ha altre parlament legal, avui, que el de la República. Pot tenir valor i obligar un tracte que manqui d'aquesta legalitat? Hem de confessar que no.

Ara bé, els espanyols i especialment a nosaltres catalans aquest

tractat indigne ens posa un problema que hem de meditar i resoldre en conseqüència.

En el pacte hi ha clàusules secretes i n'existeix una que obliga a una i altra part a intervenir quan es produeix una qüestió d'ordre públic? Si volem alliberar el nostre poble de l'esclavitud no tenim altre remei que pensar en un moviment de revolta.

Hem viscut anys durant pensant que les Democràcies ens ajudarien a treure la dictadura de casa nostra; no varen voler-hà fer a l'acabament de la darrera guerra i quan tots nosaltres exilats erem beligerants (la prova els milers de compatriotes morts al camp de batalla al costat dels aliats i altres milers de morts en deportació a Alemanya, i Franco que es deia neutral per a millor servir els interessos de Hitler i Mussolini).

No han tingut mai compte d'aquests sacrificis voluntaris a la causa comuna sinó que al cap de pocs anys d'acabada la guerra un dels aliats al costat del qual lluitavem, no sols ajuda al dictador sinó que hi concreta pactes d'aliança.

Ens dol tenir de censurar aquests actes dels Estats Units d'America quan els creiem amics nostres, creiem amb la seva Democràcia, i al final no hi veiem altra cosa que dolars, compres indiferents i especulacions sobre la sang de la joventut espanyola.

Els pobles peninsulars no son lliures per a poder manifestar llur protesta, però estan disposats a llençar-se al carrer a la primera ocasió, de lluitar per llurs llibertats.

Nosaltres que som lliures de pensar i d'expressar-nos, possibilitarem la tasca per un dia no llunyà poder llençar-nos tots units a alliberar el nostre poble.

Procurem una unió col·lectiva de tots els homes lliberals i anti feixistes, elaborem un programa mínim a implantar, ben estudiat i adaptat al temps en que vivim, i una vegada això aconseguim, no haurem de tenir por ni de les armes mores al servei de Franco ni de l'intervenció Americana.

Els pobles que lluiten per una causa justa, els pobles que s'aixequen en massa per obtenir llurs llibertats, i aquest es el cas dels pobles hispànics, no poder perdre mai la batalla.

Per la manera d'esser dels uns; per la total incomprensió dels altres; i per una bona part pel nostre desencert, els republicans catalans i espanyols ens trobem avui sols, o gairebé sols, enfront del franquisme,

Que els dirigents soviètics s'hagin desinteressat del nostre problema, ens ho podem explicar pel fet que ells ho sacrificuen tot a la propaganda, i com que la permanència del franquisme, els hi proporciona cada dia, nous arguments per entretenir aquesta propaganda, no estan disposats a fer res per tal de precipitar la caiguda d'en Franco. Per altra banda, es cosa provada que els dirigents soviètics (no dirèm el poble rus, perquè no té vot ni veu) només presten la seva ajuda als pobles que fent abandó de llur independència i sobirania, - consenteixen a plegar-se sota la seva exigència i disciplina.

Per aquest i altres motius podem arribar a explicar-nos, la fredor i la manca d'interès dels dirigents soviètics pel nostre problema

Però el que no podem arribar a comprendre, es la total incomprensió dels governants i del poble americà envers nosaltres. Ja sabem que hi ha força americans que son bons amics nostres, pero malauradament els seus dirigents fan el joc del franquisme.

Que no s'ens digui que és la situació geogràfica i estratègica de la Península, que determina l'actitut americana, doncs la República no podria canviar ni l'una ni l'altre.

No s'ens digui tampoc que els republicans peninsulars som tots comunistes, perquè entre nosaltres tots ens coneixem i sabem ben bé, les forces de que disposen els uns i els altres.

I com que està ben provat que el règim franquista es incompatible amb l'aplicació dels Drets de l'Home; incompatible amb la llibertat i amb la democràcia; i que ha estat i és condemnat per totes les consciències lliures del món, per això diem que no podem trobar cap explicació ni excusa a l'actitut americana, que d'una manera tant vergonyosa ajuda a Franco.

Creiem que el poble americà no podrà dignament pretendre ésser el cap i guia dels pobles lliures, mentres de manera tan descarada, permeti que al seu costat, es desplegui la bandera pirata del franquisme.

Per culpa de les aberracions dels uns i dels altres, Catalunya, es troba avui, com en temps d'en Pere Ier, com l'any 1714, sola davant un enemic barbar i traïdor. Per vèncer necessita el treball, l'esforç i l'esprit de sacrifici de tots els seus fills que no han volgut renegar-la mai.

Coratge, doncs, que amb l'esforç i la perseverança retrobarem la victòria i amb ella la llibertat de la nostra terra.

NECESSITAT de la UNIO

per Joan COLL

7.

Nota de la Redaccio: En la seva darrera reunió, el Consell Departamental del Sena d'Esquerra Republicana de Catalunya, havia demanat al nostre estimat amic Joan COLL d'escriure un article per al nostre Butlletí. Joan Coll ens havia promés d'enviar-lo el mes aviat possible. La malaltia que el terrassà pocs dies més tard li va impedir de complir aquest encàrrec i la mort ens ha privat totalment de la seva lleial i sincera col·laboració. Coneixent, però, el temperament del nostre amic, hem demanat al seu germà de buscar entre els papers de l'amic Coll el text de l'article que preparava. I ens plau, avui, com a record al nostre estimat amic, de publicar, postumament, el curt article que havia ell redactat.

Fa vuit anys que esperant que la justícia de la nostra causa triomfaria per ella mateixa l'acció de tots ha estat completament nul·la. Lluny d'emprendre cap acció positiva ens hem deixat apassionar per la lluita que té plantejada el món i, prenent partit per una o altra de les potències que s'endronten no hem fet res més que aguditzar les discrepàncies ideològiques ja existents. Deixant-nos portar per una propaganda o per l'altra, prenent posar davant dels nostres ulls uns vidres que ens ho facin veure tot del color que a ells els plau, hem anat enfonsant un abim que de cada dia ens separa més dels uns dels altres.

Malgrat sofrir tots els martiri de l'enyorança i de l'exili i malgrat la indiferència o la hostilitat dels blocs en lluita envers la nostra causa, prenent partit per uns o altres ens hem oblidat sovint del nostre deure primordial, de la nostra responsabilitat davant la història i davant del nostre poble oprimit; el de lluitar tots junts i amb totes les nostres forces per la seva deslliurança car la realitat ens ensenya que aquesta només pot ésser l'obra de nosaltres mateixos.

Cal doncs que tots ens arrenquem les ulleres de color que ens han posat davant els ulls i mirem el problema tal com es en la realitat, es a dir amb la nostra pròpia vista. Cal donar a la nostra acció, tant a l'interior com a l'exterior, tot l'impuls, aquest impuls que només pot donar l'acció conjunta de tots, l'estreta col·laboració de tots, absolutament de tots, sense distinció de doctrines ni de principis, per a emprendre la lluita per a enderrocar el feixisme i instaurar la República.

Ens cal seguir l'exemple dels països ocupats pels hitlerians durant la darrera guerra els quals sapigueren agermanar-se tots sense distinció de partits, dins la resistència, per alliberar llur patria envaïda. És necessari la constitució d'aquest gran front nacional republicà per arribar a superar el complex de inferioritat i d'impotència que la divisió ens ha produït fins avui. Cal que totes les nostres publicacions i que totes les nostres pamflets exalting els militants i el poble a una acció que faci renèixer els nostres cors a l'esperança per la victòria final.

—O—O—O—O—O—O—O—O—

Mr
 Jordi Arquer
 Boite Postale 6
 PARIS (8°)

J.E.R.E.G.
 DEPARTAMENTAL STINE
 7, Rue du F^s Poissonniere, 5e Etage
 PARIS - 9^e